

Buiten is het beter

Corona dreef de jeugd naar de parken. Corona vertrok, en de jongeren bleven. Muriel Verbist bleef kijken.

Muriel Verbist kijkt het liefst naar plekken en momenten van verbinding. In de Frankrijkstraat, bij Brussel-Zuid, volgde ze enkele jaren terug voor de reeks *Rue de France* gezinnen in nood die samen een leegstaand gebouw tot thuis maakten. Voor *Little Chicago* liep ze zes maanden in het spoor van kinderen die opgroeien in het beruchte Chicagoblok, een van de achttien woontorens van het Europark op de Antwerpse linkeroever. Lange tijd stond het gebouw symbool voor al wat fout kan lopen in de sociale huisvesting: criminaliteit, vandalisme, clashes tussen nationaliteiten. Nu waait er een nieuwe wind. Er is een jeugdhuis, een bibliotheek, een huiswerkklas, een atelier waar de kinderen zelf portretten tekenen of maquettes van hun droomhuis maken.

Voor haar jongste reeks, *It's warmer outside*, trok Verbist naar het park, een plek die voor wel meer fotografen een goudmijn is gebleken. Judith Joy Ross maakte enkele van haar beste portretten in Eurana Park, Pennsylvania. Central Park, de groene long van New York, levert al decennia hartverwarmende beelden op, van Tod Papageorge over Rineke Dijkstra en Christopher Anderson tot Donavon Smallwood. Wat verderop, in Brooklyn, maakte Irina Rozovsky met *In plain air* een van de betere fotografische evocaties van een paradijs.

De magie zit 'm uiteraard in het decor, maar ook in wat dat decor doet met geest en gemoed, met onze gastes, ons gezicht. "We zijn zo graag in

de natuur, omdat die geen mening over ons heeft", schreef Nietzsche. We zien er anders uit in een park. Rustiger, welwillender, hoopvoller, vrijer. Dat laatste gold al zeker tijdens de coronalockdowns, toen parken zowat de enige openbare plekken waren waar samenzijn die naam waardig gepermitteerd was. Vooral voor jongeren, die het haast aan hun stand verplicht zijn te willen uitbreken, elkaar en de wereld te willen verkennen, waren ze van levensbelang.

Muriel Verbist begon hen in die schrale dagen te portretteren en doet dat nog steeds, want de pandemie trok weg, maar de jongeren bleven. Verbist fotografeert fluisterzacht, loepzuiver en met groot respect. Die jongens en meisjes lijken volledig op hun gemak bij haar, soms misschien zelfs meer dan bij elkaar. Er is alleen natuurlijk licht, dat weldadig op een lijf in handstand of op enkele bungelende benen valt. Er is make-up, vintage kledij en een T-shirt dat geen enkel meisje op ideeën zal brengen. Er zijn beugels en piercings, energiedrankjes en sigaretten.

Er is kameraadschap, er zijn verliefde, vragende en zoekende blikken, kapsels in alle modellen en kleuren, en er is een prachtig beeld van takken in een dot. *Youth is wasted on the young*, wordt weleens gezegd. Het is het verste van je gedachten als je deze foto's ziet.

Jan Desloover

www.murielverbist.be

